

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 605

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 21 iunie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 903 din 16 decembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) și ale art. 20 din Legea nr. 72/2016 privind sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților	2–4
Decizia nr. 142 din 16 martie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 123 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență	5–7
Decizia nr. 148 din 17 martie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic	8–10
Decizia nr. 152 din 17 martie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare	11–13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
780. — Hotărâre pentru aprobarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova privind aspectele tehnice, financiare, juridice și organizatorice referitoare la consolidarea podului rutier de frontieră între cele două state, peste râul Prut, între localitățile Galați (România) — Giurgiulești (Republica Moldova), semnat la Chișinău la 11 februarie 2022	14
Acord între Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova privind aspectele tehnice, financiare, juridice și organizatorice referitoare la consolidarea podului rutier de frontieră între cele două state, peste râul Prut, între localitățile Galați (România) — Giurgiulești (Republica Moldova)	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 903**

din 16 decembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) și ale art. 20 din Legea nr. 72/2016 privind sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) și ale art. 20 din Legea nr. 72/2016 privind sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, excepție ridicată de Narcis-Adrian Oprea în Dosarul nr. 7.006/109/2018 al Curții de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.445D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, procedura de înștiințare fiind legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent menționează că autorul excepției a depus note scrise în sensul admiterii excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, nefiind încălcate dispozițiile din Legea fundamentală invocate de către autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 22 noiembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 7.006/109/2018, **Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) și ale art. 20 din Legea nr. 72/2016 privind sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților**, excepție ridicată de Narcis-Adrian Oprea, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de constatare a inexistenței dreptului de creanță reprezentând contribuția obligatorie la fondul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că art. 19 alin. (1) și art. 20 alin. (1) coroborate cu art. 20 alin. (2) din Legea nr. 72/2016 sunt neconstituționale dacă se interpretează în sensul că obligația de plată este impusă lunar, fără excepție, chiar și pentru lunile în care avocatul nu realizează venituri sau acestea sunt mai mici decât valoarea coșului lunar de consum pentru un adult, de 797 lei (nivel de trai rezonabil în anul 2019), sau sunt sub nivelul unui salariu minim pe economie, chiar și sub nivelul contribuției minime obligatorii. Art. 20 alin. (2) din Legea nr. 72/2016 este neconstituțional dacă se interpretează în sensul că este obligatorie contribuția la care

se referă în situația nerealizării de venituri din profesie, precum și atunci când poate fi, în mod real, mai mare decât cota procentuală (11%) și nu poate fi mai mică decât cota minimă de 300 lei, stabilite potrivit art. 20 alin. (3) din Legea nr. 72/2016.

7. Mai departe, autorul susține că sintagma „*nevoile curente și de perspectivă ale sistemului de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților*” din cuprinsul art. 20 alin. (3) din Legea nr. 72/2016 este neclară și deci contrară standardelor de claritate a legii prevăzute de art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât elementele de referință nu pot fi anticipate de către destinatarul normei juridice. În plus, acest text legal este contrar art. 73 și 115 din Constituție, întrucât conferă atribuții de legiferare Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România cu referire la cuantumul contribuțiilor obligatorii, fără a se determina limitele acestora.

8. Mai arată autorul că prevederile legale criticate fac posibilă situația în care, pentru lunile în care avocatul nu realizează venituri, contribuțiile să se plătească din venituri (i) realizate anterior, astfel încât se ajunge la o dublă/triplă taxare sau la o expropriere a veniturilor anterioare, sau (ii) obținute din alte surse, de exemplu, vânzarea forțată a unor bunuri anterior dobândite. În ambele cazuri se ajunge la diminuarea injustă a patrimoniului avocatului care nu a realizat venituri.

9. Se încalcă, susține autorul, și art. 44 alin. (1) din Constituție, dar fără a dezvolta această critică, precum și art. 47 din Constituție privind dreptul la un nivel de trai decent al cetățeanului avocat care, temporar, nu realizează venituri.

10. În continuare, autorul arată că, deși nu se varsă la bugetul de stat, prelevările la fondul de asigurări al avocaților se supun art. 56 din Constituție, deoarece servesc un interes public, prin degrevarea corespunzătoare a sistemului public de asigurări sociale. Întrucât prevederile criticate instituie în mod injust și contrar logicii contribuțiile menționate, se încalcă art. 56 alin. (1) și (2) din Constituție.

11. **Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal**, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat punctul de vedere cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 19 alin. (1) și ale art. 20 din Legea nr. 72/2016 privind sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 5 mai 2016, care au următorul cuprins:

— Art. 19 alin. (1): „*Avocatul înscris în barou, cu drept de exercitare a profesiei, este obligat să contribuie lunar la constituirea fondurilor sistemului de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, din momentul primirii acestuia în profesie.*”;

— Art. 20: „(1) *În vederea constituirii și utilizării fondurilor sistemului, avocatul va plăti lunar, cu titlul de contribuție individuală obligatorie, o cotă procentuală din venitul brut lunar realizat din profesie.*

(2) *Contribuția individuală obligatorie reprezintă o sumă echivalentă cu o cotă minimă, în cazul nerealizării de venituri din profesie, respectiv o sumă echivalentă cu o cotă maximă, în cazul realizării unor venituri din profesie ce depășesc un plafon stabilit.*

(3) *Cota procentuală prevăzută la alin. (1), precum și sumele reprezentând cotele minimă și maximă de contribuție obligatorie prevăzute la alin. (2) se stabilesc, prin hotărâre, de Consiliul U.N.B.R., la propunerea Consiliului de administrație al C.A.A., în funcție de nevoile curente și de perspectivă ale sistemului de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților.*”

16. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 44 alin. (1) privind garantarea dreptului de proprietate privată, art. 47 privind nivelul de trai, art. 56 alin. (1) și (2) privind contribuțiile financiare, art. 73 referitor la categoriile de legi și art. 115 referitor la delegarea legislativă.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia arată că art. 19 alin. (1) și art. 20 alin. (1) coroborate cu art. 20 alin. (2) din Legea nr. 72/2016 sunt neconstituționale dacă se interpretează în sensul că obligația de plată este impusă lunar, fără excepție, chiar și pentru lunile în care avocatul nu realizează venituri sau acestea sunt mai mici decât valoarea coșului lunar de consum pentru un adult, de 797 lei (nivel de trai rezonabil în anul 2019), sau sunt sub nivelul unui salariu minim pe economie, chiar și sub nivelul contribuției minime obligatorii. Art. 20 alin. (2) din Legea nr. 72/2016 este neconstituțional dacă se interpretează în sensul că este obligatorie contribuția la care se referă în situația nerealizării de venituri din profesie, precum și atunci când poate fi, în mod real, mai mare decât cota procentuală (11%) și nu poate fi mai mică decât cota minimă de 300 lei, stabilite potrivit art. 20 alin. (3) din Legea nr. 72/2016.

18. Cu referire la această critică, se observă că, prin Decizia nr. 770 din 22 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 231 din 8 martie 2021, paragraful 35, Curtea a reținut că simpla instituire a obligativității plății, de către avocatul care nu realizează venituri, a unei cote minime nu pune probleme de constituționalitate câtă vreme principiile contributivității și obligativității sunt fundamentale pentru întregul sistem al asigurărilor sociale ale avocaților a cărui constituționalitate a fost constatată de către Curtea Constituțională prin numeroase decizii. În acest sens, Curtea a indicat propriile sale decizii, respectiv nr. 472 din 28 iunie 2016, paragraful 25, nr. 237 din 15 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 27 aprilie 2012, făcând trimitere și la jurisprudența sa anterioară, respectiv Decizia nr. 406 din 14 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 6 septembrie 2005, și Decizia nr. 242 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 159 din 16 martie 2009. Astfel, potrivit acestei jurisprudențe, instituirea prin legea care reglementează

exercitarea profesiei de avocat a unor obligații pentru cei în cauză, precum și a unor măsuri sancționatorii față de cei care încalcă regulile prevăzute este întru totul legitimă.

19. Mai departe, autorul susține că sintagma „*nevoile curente și de perspectivă ale sistemului de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților*” din cuprinsul art. 20 alin. (3) din Legea nr. 72/2016 este neclară și deci contrară standardelor de claritate a legii prevăzute de art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât elementele de referință nu pot fi anticipate de către destinatarul normei juridice.

20. Cu referire la această critică, Curtea reamintește că, deși este îndreptățită să verifice în ce măsură dreptul primar îndeplinește exigențele de claritate și predictibilitate, atribuție care derivă din prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție, care consacră calitatea de stat de drept a României, și ale art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, care impune obligația respectării legilor, dispozițiile art. 126 alin. (1), potrivit căruia „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, îi interzic să clarifice până în cele mai mici detalii conținutul normei de drept supuse controlului de constituționalitate. Or, în cauza de față, autorul excepției solicită jurisdicției constituționale să stabilească ea însăși, în absența unui demers al legiuitorului și independent de pronunțarea unei instanțe judecătorești, conținutul normativ al noțiunii „*nevoi curente*”. Evident, această noțiune are un caracter flexibil; dar tocmai în considerarea acestei trăsături legiuitorul a folosit-o atunci când a delegat Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România (U.N.B.R.) atribuția de a stabili nivelul contribuțiilor obligatorii datorate de către avocați sistemului propriu de asigurări. Întrucât orice sistem de asigurări sociale este caracterizat, prin natura lui, de un dinamism accentuat, generat de variabile economice și sociale care nu pot fi anticipate și determinate cu mare precizie, cuantumul contribuțiilor sociale trebuie, la rândul său, să reflecte aceste variabile. Tocmai din acest motiv legiuitorul nu a stabilit el însuși, prin dispozițiile criticate, nivelul acestor contribuții, ci a delegat autorității administrative relevante competența de a le stabili. Astfel, Consiliul U.N.B.R. are posibilitatea de a cunoaște mai bine decât legiuitorul evoluția, dinamica nevoilor sistemului de asigurări al avocaților, precum și posibilitatea de a acționa mai prompt, adecvat și flexibil (prin *hotărâre*, cum precizează textul legal criticat) decât ar putea-o face legiuitorul prin procedura legislativă standard. O claritate mai pronunțată a sintagmei „*nevoi curente*”, așa cum solicită autorul excepției, ar fi fost obținută cu prețul unei rigidități pe care legiuitorul a apreciat-o ca fiind inoportună în contextul reglementării sistemului de asigurări sociale al avocaților.

21. Mai departe, autorul susține că se încalcă art. 73 și 115 din Constituție, întrucât conferă atribuții de legiferare Consiliului U.N.B.R. cu referire la cuantumul contribuțiilor obligatorii, fără a se determina limitele acestora. Această critică nu distinge între, pe de o parte, noțiunea de „legiferare”, așa cum se desprinde din conținutul art. 61 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit căruia „*Parlamentul este (...) unica autoritate legiuitoare a țării*”, și, pe de altă parte, noțiunea de „reglementare cu caracter general”. În niciun sistem juridic adunarea reprezentativă supremă nu deține prerogativa absolută de a emite norme cu caracter general. Dincolo de faptul că Parlamentul se află în imposibilitatea obiectivă de a emite toate normele cu caracter general dintr-un sistem juridic, este necesar ca și alte autorități să aibă posibilitatea de a emite reglementări generale, în condițiile și limitele stabilite prin actul de reglementare primară în temeiul căruia sunt adoptate. De altfel, adoptând Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1154 din 7 decembrie 2004, legiuitorul a acceptat posibilitatea ca autoritățile administrative să emită reglementări generale care, în terminologia Legii

nr. 554/2004, poartă denumirea de acte administrative cu caracter normativ [a se vedea, în acest sens, definiția oferită de art. 2 alin. (1) lit. c) din această lege]. Ca atare, este neîntemeiată critica raportată la art. 73 și 115 din Constituție.

22. Mai arată autorul că prevederile legale criticate fac posibilă situația în care, pentru lunile în care avocatul nu realizează venituri, contribuțiile să se efectueze din venituri (i) realizate anterior, astfel încât se ajunge la o dublă/triplă taxare sau la o expropriere a veniturilor anterioare, sau (ii) obținute din alte surse, de exemplu, vânzarea forțată a unor bunuri anterior dobândite. În ambele cazuri se ajunge la diminuarea injustă a patrimoniului avocatului care nu a realizat venituri.

23. În ceea ce privește această critică, se observă că, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 mai 2018, „Profesia de avocat este **liberă și independentă, cu organizare și funcționare autonome, în condițiile prezentei legi și ale statutului profesiei**”. Din perspectiva legislației fiscale, activitatea desfășurată de avocat se încadrează în definiția dată de aceasta noțiunii de *activitate independentă*. Astfel, potrivit art. 7 pct. 3 din Codul fiscal, „În înțelesul prezentului cod, cu excepția titlurilor VII și VIII, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: (...) 3. *activitate independentă* — orice activitate desfășurată de către o persoană fizică în scopul obținerii de venituri, care îndeplinește cel puțin 4 dintre următoarele criterii: 3.1. *persoana fizică dispune de libertatea de alegere a locului și a modului de desfășurare a activității, precum și a programului de lucru;* 3.2. *persoana fizică dispune de libertatea de a desfășura activitatea pentru mai mulți clienți;* 3.3. *riscurile inerente activității sunt asumate de către persoana fizică ce desfășoară activitatea;* 3.4. *activitatea se realizează prin utilizarea patrimoniului persoanei fizice care o desfășoară;* 3.5. *activitatea se realizează de persoana fizică prin utilizarea capacității intelectuale și/sau a prestației fizice a acesteia, în funcție de specificul activității;* 3.6. *persoana fizică face parte dintr-un corp/ordin profesional cu rol de reprezentare, reglementare și supraveghere a profesiei desfășurate, potrivit actelor normative speciale care reglementează organizarea și exercitarea profesiei respective;* 3.7. *persoana fizică dispune de libertatea de a desfășura activitatea direct, cu personal angajat sau prin colaborare cu terțe persoane în condițiile legii;*”.

24. Ca atare, eventualitatea realizării de venituri fluctuante și chiar nerealizarea de venituri din activitatea de avocat este

inerentă acesteia. În schimb, rațiunea instituirii prin lege a sistemului de pensii al avocaților și, în general, a oricărui sistem de asigurări sociale constă în asigurarea unor riscuri, de exemplu, bătrânețea, boala, invaliditatea etc., care, prin natura lor, implică realizarea cu titlu permanent de prestații către beneficiarii acestora. Astfel, dacă este de conceput ca un avocat să nu realizeze venituri într-un anumit interval, nu se poate admite ca beneficiarului prestațiilor sistemului de pensii să i se suspende plata dreptului la pensie, eventual pe o durată proporțională cu cea în care avocații activi nu au realizat venituri. Într-adevăr, potrivit unuia dintre principiile fundamentale de organizare a sistemului de pensie al avocaților, cel al repartiției, „*fondul de pensii și cel destinat altor drepturi de asigurări sociale se redistribuie pentru plata obligațiilor ce revin sistemului de pensii și altor drepturi de asigurări sociale ale avocaților, conform prezentei legi*” [a se vedea art. 2 lit. i) din Legea nr. 72/2016]. De aceea este cu totul îndreptățită soluția legislativă criticată de către autorul excepției, nefiind încălcate art. 44 alin. (1) și art. 47 din Constituție.

25. În sfârșit, autorul mai arată că, deși nu se varsă la bugetul de stat, prelevările la fondul de asigurări al avocaților se supun art. 56 din Constituție, deoarece servesc un interes public, prin degrevarea corespunzătoare a sistemului public de asigurări sociale. Întrucât prevederile criticate instituie în mod injust și contrar logicii contribuțiile menționate, se încalcă art. 56 alin. (1) și (2) din Constituție. Cu privire la acest aspect, se observă că și în cauza soluționată prin Decizia nr. 770 din 22 octombrie 2020, paragraful 37, anterior menționată, s-a invocat art. 56 alin. (2) din Constituție. În acel context, Curtea a statuat că unul dintre principiile constituționale care legitimează sistemul fiscal național este principiul contributivității, prevăzut de art. 56 alin. (1) din Constituție, care presupune obligația cetățenilor de a contribui la cheltuielile publice (a se vedea Decizia nr. 900 din 15 decembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1274 din 22 decembrie 2020, paragraful 94). În cauză, Curtea a reținut că sunt respectate prevederile art. 56 din Constituție, atâta vreme cât opțiunea legiuitorului de a nu stabili el însuși cuantumul taxelor și al contribuțiilor datorate pentru formarea bugetului baroului și de a o delega organelor de conducere ale profesiei de avocat nu permite acestuia să acționeze în mod arbitrar, ci, dimpotrivă, potrivit legii. Aceste considerente sunt relevante și în soluționarea prezentei cauze, astfel încât critica raportată la art. 56 din Constituție este, de asemenea, neîntemeiată.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Narcis-Adrian Oprea în Dosarul nr. 7.006/109/2018 al Curții de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 19 alin. (1) și ale art. 20 din Legea nr. 72/2016 privind sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 decembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 142

din 16 martie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 123 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 123 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Societatea Gerom — S.A., prin administrator judiciar S.P. Bălescu & Asociații I.P.U.R.L. și prin administrator special Marcel Leșan, în dosarele nr. 1.530/114/2017/a35 și nr. 1.530/114/2017/a23 ale Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, precum și în Dosarul nr. 1.530/114/2017/a41.1* al Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă. Excepția formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 100D/2019, nr. 101D/2019 și nr. 118D/2019.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 9 decembrie 2021, în prezența reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, a dispus, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, conexarea dosarelor. La aceeași dată, în temeiul dispozițiilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, pentru o mai bună studiere a problemelor ce au format obiectul dezbaterii, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 18 ianuarie 2022. La această dată, constatând că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, în temeiul art. 57 din Legea nr. 47/1992 și al art. 56 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aprobat prin Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 6 din 7 martie 2012, cu modificările și completările ulterioare, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 27 ianuarie 2022, și ulterior, pentru același motiv, pentru 23 februarie 2022, 9 martie 2022 și, respectiv, 16 martie 2022, dată când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

3. Prin încheierile din 7 decembrie 2018, pronunțate în dosarele nr. 1.530/114/2017/a35 și nr. 1.530/114/2017/a23, **Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 123 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență.**

4. Prin Încheierea din 9 ianuarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.530/114/2017/a41.1*, **Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 123 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență.**

5. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de debitoarea Societatea Gerom — S.A., prin administrator judiciar S.P. Bălescu & Asociații I.P.U.R.L. și prin administrator special

Marcel Leșan, în cauze având ca obiect contestații împotriva măsurii administratorului judiciar de denunțare a unor contracte, în temeiul art. 123 din Legea nr. 85/2014.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autoarea acesteia susține, în esență, că reglementarea din cuprinsul art. 123 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, referitoare la termenul de prescripție de 3 luni de la data deschiderii procedurii, creează un sistem discriminatoriu între participanții la procedura insolvenței societăților debitoare ale căror organe de conducere pun la dispoziția administratorului judiciar/lichidatorului înscrisurile societății, încă de la deschiderea procedurii, respectiv de la numirea acestuia, și participanții la procedura insolvenței societăților debitoare, ale căror organe de conducere nu colaborează cu administratorul judiciar și se sustrag de la îndeplinirea obligațiilor prevăzute în acest sens de legea insolvenței. Susține, totodată, că prin limitarea accesului la posibilitatea denunțării contractelor în cadrul procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2014 se încalcă accesul liber la justiție, dreptul de a le fi soluționată cauza de un tribunal imparțial, care să stabilească cu privire la legalitatea și temeinicia celor reținute în sarcina lor, precum și dreptul la un remediu efectiv.

7. **Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că prevederile art. 123 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 reprezintă o excepție reglementată de lege, în raport cu principiul obligativității contractului, context în care învederează că denunțarea contractului este actul unilateral de voință al administratorului sau lichidatorului prin care acesta își manifestă voința în sensul încetării pentru viitor a efectelor contractului în cauză. În opinia instanțelor, reglementarea nu instituie o discriminare între participanții la procedura insolvenței societăților debitoare, legea conferind dreptul de denunțare unilaterală doar practicianului în insolvență, și nu participanților la procedura insolvenței, și nici nu îngrădește liberul acces la justiție, ci instituie doar un termen de 3 luni de la deschiderea procedurii, în care practicianul în insolvență are dreptul să denunțe un contract încheiat de debitorul insolvent.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, înscrisurile depuse la dosare, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 123 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, potrivit căroră „*Contractele în derulare se consideră menținute la data deschiderii procedurii, art. 1.417 din Codul civil nefiind aplicabil. Orice clauze contractuale de desființare a contractelor în derulare, de decădere din beneficiul termenului sau de declarare a exigibilității anticipate pentru motivul deschiderii procedurii sunt nule. Prevederile referitoare la menținerea contractelor în derulare și la nulitatea clauzelor de încetare sau accelerare a obligațiilor nu sunt aplicabile în privința contractelor financiare calificate și a operațiunilor de compensare bilaterală în baza unui contract financiar calificat sau a unui acord de compensare bilaterală. În vederea creșterii la maximum a valorii averii debitorului, într-un termen de prescripție de 3 luni de la data deschiderii procedurii, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar poate să denunțe orice contract, închirierile neexpire, alte contracte pe termen lung, atât timp cât aceste contracte nu au fost executate în totalitate ori substanțial de către toate părțile implicate. Administratorul judiciar/Lichidatorul judiciar trebuie să răspundă, în termen de 30 de zile de la primire, notificării contractantului, formulată în primele 3 luni de la deschiderea procedurii, prin care i se cere să denunțe contractul; în lipsa unui astfel de răspuns, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar nu va mai putea cere executarea contractului, acesta fiind socotit denunțat. Contractul se consideră denunțat:*

a) la data expirării unui termen de 30 de zile de la recepționarea solicitării cocontractantului privind denunțarea contractului, dacă administratorul judiciar/lichidatorul judiciar nu răspunde;

b) la data notificării denunțării de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar.”

12. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (1) privind universalitatea, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție coroborate cu cele ale art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la un proces echitabil, respectiv dreptul la un recurs efectiv, precum și celor ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți coroborate cu art. 18 referitoare la limitarea folosirilor restrângerilor drepturilor din Convenție.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate din perspectiva criticilor formulate, Curtea reține că la momentul deschiderii procedurii insolvenței, debitorul este angrenat într-un ansamblu de tranzacții economice cu diferiți parteneri, tranzacții materializate în contracte în derulare. Art. 123 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 fixează acestor contracte un regim particular, considerându-le menținute la data deschiderii procedurii, prin reglementarea criticată legiuitorul subliniind caracterul special și derogatoriu al procedurii prevăzute de acest act normativ, înlăturând expres de la aplicare dispozițiile art. 1.417 din Codul civil, care reglementează decăderea din beneficiul termenului. Așa fiind, prevederile Legii nr. 85/2014 au caracter special și se aplică prioritar în raport cu normele din Codul civil.

14. În acest sens, prin Decizia nr. 42 din 7 iunie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1009 din 22 octombrie 2021, instanța supremă a reținut că legiuitorul este suveran în a aprecia care sunt măsurile speciale și derogatorii de la dreptul comun cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii, iar una dintre aceste măsuri a fost menținerea contractelor debitorului.

15. Astfel, Curtea Constituțională constată că art. 123 din Legea nr. 85/2014 stabilește regimul juridic al contractelor în derulare în care este angrenat debitorul la deschiderea procedurii insolvenței, precum și faptul că legiuitorul a fost preocupat să găsească pârghii pentru diminuarea consecințelor situației dificile în care se găsește debitorul. În urmărirea acestui scop, al salvării societății în derivă, legiuitorul a pus accentul pe obiectivul economic al contractului, acesta fiind văzut ca un

instrument necesar redresării, în anumite situații cu periclitarea chiar a mecanismelor de drept comun tradiționale, iar interesul salvării debitorului aflat în insolvență este pus mai presus de interesele individuale ale părților. Obiectivul practicianului în insolvență îl reprezintă maximizarea valorii activului patrimoniului debitorului, iar potrivit art. 123 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, în vederea creșterii la maximum a valorii averii debitorului, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar poate să denunțe într-un termen de prescripție de 3 luni de la data deschiderii procedurii orice contract, închirierile neexpire, alte contracte pe termen lung, atât timp cât aceste contracte nu au fost executate în totalitate ori substanțial de către toate părțile implicate.

16. Potrivit reglementării criticate, administratorul judiciar/lichidatorul este cel îndrituit a aprecia asupra asumării sau denunțării contractului, după o evaluare a rentabilității contractului din punct de vedere economic și o evaluare juridică a efectelor denunțării, având în vedere posibilitatea cocontractantului de a formula cerere de despăgubire a prejudiciului suferit ca urmare a încetării intempestive a efectelor acestuia. Întrucât dreptul de apreciere asupra îndeplinirii condițiilor legale și asupra oportunității menținerii sau denunțării contractului aparține practicianului în insolvență, aceasta implică o responsabilitate sporită a acestuia. Denunțarea contractului este o opțiune, iar nu o obligație a administratorului/lichidatorului judiciar, dar asumarea contractului presupune o executare a obligațiilor debitorului pe viitor. Tocmai de aceea, pentru o mai accentuată responsabilizare a administratorului judiciar/lichidatorului, în noua reglementare s-a prevăzut că atunci când optează pentru menținerea contractului, „*administratorul judiciar/lichidatorul judiciar precizează trimestrial, în cadrul rapoartelor de activitate, dacă debitorul dispune de fondurile bănești necesare achitării contravalorii bunurilor sau prestațiilor furnizate de cocontractant*” [art. 123 alin. (2) din Legea nr. 85/2014].

17. În ceea ce privește momentul exercitării opțiunii, dacă Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, nu prevedea un termen în acest scop, în noua reglementare din Legea nr. 85/2014, pentru sporirea predictibilității și eficienței procedurii și pentru asigurarea securității raporturilor contractuale în care debitorul este angajat, dreptul de opțiune poate fi exercitat într-un termen relativ scurt, și anume de 3 luni de la data deschiderii procedurii. Potrivit art. 123 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, contractele în derulare se consideră menținute la data deschiderii procedurii, iar finalitatea pe care trebuie să o aibă în considerare practicianul în insolvență la luarea deciziei constă în maximizarea valorii activului patrimoniului debitorului. Așadar, Curtea apreciază că menținerea contractelor în derulare ale debitorului, la deschiderea procedurii insolvenței, chiar și în ciuda opoziției cocontractantului, constituie o măsură menită să dea posibilitatea maximizării averii debitorului, pentru a-l ajuta să își acopere pasivul și să aibă o șansă reală de redresare. Pentru ca un contract să fie considerat în derulare și deci menținut, este esențial și necesar ca niciuna dintre cauzele de încetare a contractului, stabilite legal sau convențional, să nu fi intervenit cu caracter definitiv până la data deschiderii procedurii insolvenței. Regimul juridic, original, al continuării contractelor în curs după deschiderea procedurii insolvenței are drept scop crearea unor pârghii menite, pe de o parte, să întrerupă unele raporturi contractuale a căror execuție este prea oneroasă, inutilă sau neprofitabilă pentru debitor, iar pe de altă parte, să permită continuarea contractelor utile pentru redresarea debitorului. În urma analizei economico-financiare, subsumată ideii de a fi obținute sau păstrate elemente de activ cât mai mari, practicianul în insolvență va hotărî fie menținerea, fie denunțarea contractelor. Opțiunea administratorului sau a lichidatorului va fi subsumată interesului prevăzut de lege, și anume obținerea unei valori cât mai mari a averii debitorului insolvent.

18. Prin Decizia nr. 42 din 7 iunie 2021, precitată, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a subliniat că măsura menținerii „*forțate*” a contractului, în temeiul legii, chiar cu riscul afectării, pe termen scurt, a principiilor de drept comun, reprezintă o formă de intervenție a legiuitorului într-un contract valabil încheiat cu scopul protejării debitorului aflat în dificultate, pentru a i se da șansa unei reale redresări. Interesul urmărit a se proteja este însă unul mult mai larg, respectiv sănătatea mediului de afaceri, creditorii fiind constrânși să participe la redresarea debitorului și nu să asiste pasiv la falimentul acestuia.

19. Așa fiind, din perspectiva celor mai sus arătate, Curtea Constituțională constată că art. 123 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 reprezintă o excepție reglementată de lege, în raport cu principiul obligativității contractului. Instituirea termenului de 3 luni de la data deschiderii procedurii, în care administratorul/lichidatorul judiciar poate denunța orice contract al debitoarei insolvente atât timp cât el nu a fost executat în totalitate ori substanțial de către toate părțile, nu contravine dispozițiilor art. 16 din Constituție, întrucât nu instituie o discriminare între participanții la procedura insolvenței societăților debitoare, legea conferind dreptul de denunțare unilaterală doar practicianului în insolvență, și nu participanților la procedura insolvenței.

20. Referitor la susținerile potrivit cărora prin reglementarea criticată se creează un regim discriminatoriu între participanții la procedura insolvenței societăților debitoare ale căror organe de conducere pun la dispoziția administratorului judiciar/lichidatorului înscrisurile societății, încă de la deschiderea procedurii, și participanții la procedura insolvenței societăților debitoare ale căror organe de conducere nu colaborează cu administratorul judiciar și se sustrag de la îndeplinirea obligațiilor prevăzute în acest sens de legea insolvenței, Curtea Constituțională apreciază că aceste aspecte nu reprezintă veritabile critici de neconstituționalitate, ci reprezintă situații de fapt care pot interveni în cadrul procedurii insolvenței, de natură a împiedica asupra bunului mers al procedurii, dar care, însă, excedează controlului de constituționalitate.

21. De asemenea, Curtea constată că art. 123 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 nu contravine nici art. 21 din Constituție, întrucât acest text de lege nu îngrădește prin el însuși liberul acces la justiție, iar prin instituirea termenului de 3 luni de la deschiderea procedurii, în care practicianul în insolvență are

dreptul să denunțe un contract încheiat de debitorul insolvent, legiuitorul a dorit să delimiteze, temporal, perioada în care administratorul judiciar/lichidatorul judiciar poate să denunțe contractul, scopul fiind acela de a-l ajuta pe debitor să își acopere pasivul și să aibă o șansă reală de redresare.

22. De altfel, prin Decizia nr. 42 din 7 iunie 2021, precitată, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut că „măsura menținerii contractului în derulare, luată în scopul maximizării averii debitorului și redresării acestuia, este urmată de alte măsuri menite să garanteze creditorilor că drepturile și interesele lor sunt, de asemenea, urmărite și respectate în procedură. Așa fiind, este stabilită o perioadă relativ scurtă (de 3 luni) în care să se stabilizeze raportul contractual, sunt prevăzute măsuri pentru asigurarea executării exemplare pe viitor a contractului, în măsura menținerii și de către administratorul/lichidatorul judiciar, se prevede posibilitatea modificării clauzelor contractuale în vederea reechilibrării contractului, sunt prevăzute remediile atât pentru neexecutările anterioare (executarea silită colectivă prin înscrierea creanțelor restante la masa credală), cât și pentru cele ulterioare (posibilitatea introducerii unei acțiuni în reziliere ce urmează a fi soluționată în cadrul procedurii insolvenței de judecătorul-sindic). Ceea ce se urmărește în mod evident este o împiedicare a ruperii intempestive a contractului pe motiv de insolvență, fie că aceasta are loc prin efectul unor clauze preexistente în contract, fie că ar putea fi urmărită de creditor printr-o acțiune în reziliere ulterioară, grefată pe creanțele restante, fără solicitarea expresă a acestora”. Potrivit Legii nr. 85/2014, administratorul special, creditorii și orice alt participant la procedură, inclusiv cocontractanții contractelor în cauză, pot contesta menținerea sau denunțarea unor contracte de către practicianul în insolvență când aceasta este făcută în contra intereselor masei credale, legislația în materia procedurilor de insolvență oferind soluții și garanții tocmai pentru a avea finalitate procedurile respective.

23. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 53 din Legea fundamentală, Curtea Constituțională constată că acestea nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu este aplicabilă ipoteza prevăzută de norma constituțională invocată.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Gerom — S.A., prin administrator judiciar S.P. Bălescu & Asociații I.P.U.R.L. și prin administrator special Marcel Leșan, în dosarele nr. 1.530/114/2017/a35 și nr. 1.530/114/2017/a23 ale Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, precum și în Dosarul nr. 1.530/114/2017/a41.1* al Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 123 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 martie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 148

din 17 martie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (4)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Maria Eleonora Centea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, excepție ridicată de Marius Aurelian Pop în Dosarul nr. 2.167/234/2014* al Judecătoriei Odorheiu Secuiesc și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 261D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, deoarece criticile ce vizează încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție țin, în realitate, de interpretarea textului de lege criticat, iar dispozițiile art. 148 alin. (2) din Constituție și cele ale art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate de autorul excepției, nu au legătură cu textul criticat din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 4 din 17 ianuarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 2.167/234/2014*, **Judecătoria Odorheiu Secuiesc a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de inculpatul Marius Aurelian Pop, în cadrul soluționării unei acțiuni penale, autorul excepției fiind trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu și fals în declarații, cauza aflându-se în faza de rejudecare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia — pădurar în cadrul Ocolului Silvic Miercurea-Ciuc — arată, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, deoarece sintagma „*care desfășoară activitate concurențială*” este contrară principiului legalității incriminării, al securității raporturilor juridice, al calității legii și al libertății individuale, respectiv nu corespunde cerințelor de accesibilitate și previzibilitate, întrucât textul criticat folosește noțiuni care nu sunt definite nici în actul normativ în care se regăsește incriminarea, nici în alte acte normative. În esență, nu se poate stabili dacă: activitatea concurențială vizează doar concurența neloială (așa cum s-a apreciat majoritar, în teoria și practica judiciară) sau orice fel de concurență; această sintagmă vizează doar acțiuni de participare la aceleași licitații publice la care a participat și Regia Națională a Pădurilor ROMSILVA (denumită în continuare *Romsilva*), pentru achiziționarea de lucrări de natura celor prevăzute în obiectul său de activitate, îndeosebi

cele de exploatare silvică ce fac obiectul incriminării în cauză, sau orice acțiuni; această sintagmă vizează acțiunile de concurență doar în raport cu unitatea silvică la care este angajat personalul silvic sau cu toate unitățile silvice din subordinea Romsilva; această sintagmă vizează acțiunile de concurență doar în raport cu perioada reținută în actul de acuzație sau în raport cu întreaga perioadă de existență a unităților silvice din cadrul Romsilva.

6. În final, autorul arată că textul criticat are legătură cu două fapte pentru care este acuzat, și anume: aceea de a fi efectuat, în calitate de administrator al unei societăți, operațiuni financiare, ca acte de comerț incompatibile cu funcția de pădurar, și tranzacții financiare, utilizând informațiile obținute în virtutea funcției; aceea de a declara, cu ocazia completării declarației privind starea de incompatibilitate, prevăzută de art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, că nu se află în niciuna dintre situațiile prevăzute de lege, deși soția sa era administrator al acelei societăți.

7. **Judecătoria Odorheiu Secuiesc** și-a exprimat opinia în sensul temeiniciei excepției de neconstituționalitate, având în vedere că sintagma „*activitate concurențială*” nu este definită în mod clar nici de Codul fiscal, nici de Codul de procedură fiscală și nici de Legea concurenței nr. 21/1996.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece un act normativ nu poate fi exhaustiv în descrierea unei anumite conduite sau incompatibilități, ci este necesar ca redactarea textului să poată conduce la înțelegerea clară a conținutului normei juridice de către destinatarul acesteia, dar și a conduitei interzise. Cu privire la sintagma „*care desfășoară activitate concurențială*” precizează că înțelesul acesteia, în lipsa unei definiții din partea legiuitorului, poate fi dedus pe cale de interpretare a legii, fiind determinat prin raportare la înțelesul comun al cuvintelor ce o compun. În această logică, dispozițiile criticate nu aduc atingere normelor constituționale privind principiul legalității, deoarece îndeplinesc criteriile de claritate și previzibilitate, astfel încât destinatarii își pot adapta în mod corespunzător conduita. Cât privește celelalte critici, consideră că acestea nu pot fi reținute.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au transmis punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum este menționat în încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 40 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 30 mai 2000, cu următorul conținut: „*Calitatea de personal silvic angajat al*

unei unități silvice care administrează fond forestier proprietate publică a statului este incompatibilă cu aceea de proprietar, membru asociat sau de salariat al unei societăți comerciale care desfășoară **activitate concurențială** sau cu care sunt stabilite relații contractuale. Incompatibilitatea are loc și atunci când membrii de familie ai personalului silvic se află în una dintre situațiile de proprietar sau de membru asociat al unei asemenea societăți comerciale. În sensul prezentei ordonanțe de urgență, prin familie se înțelege: soțul, soția, copiii și părinții soților, care locuiesc și gospodăresc împreună.”

13. Curtea reține că, ulterior sesizării sale, prevederile art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 au fost modificate prin Legea nr. 234/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1004 din 13 decembrie 2019, soluția legislativă criticată regăsindu-se, în prezent, la art. 40 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, cu următorul conținut: „Calitatea de personal silvic angajat în structurile administratorilor fondului forestier proprietate publică a statului este incompatibilă cu aceea de proprietar, membru asociat sau de salariat al unei societăți comerciale care desfășoară activitate concurențială sau cu care sunt stabilite relații contractuale. Incompatibilitatea are loc și atunci când membrii de familie ai personalului silvic se află în una dintre situațiile de proprietar sau de membru asociat al unei asemenea societăți comerciale. În sensul prezentei legi, prin familie se înțelege: soțul, soția, copiii și părinții soților, care locuiesc și gospodăresc împreună.”

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul legalității și art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 7 paragraful 1 privind principiul legalității incriminării și a pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul excepției de neconstituționalitate, pădurar în cadrul unui ocol silvic, arată că a fost acuzat și condamnat pentru fals în declarații, deoarece, cu ocazia completării declarației privind starea de incompatibilitate, prevăzută de textul de lege criticat, a declarat că nu se află în niciuna dintre situațiile prevăzute de lege, deși soția sa era administrator al unei societăți cu răspundere limitată, el fiind și angajat în cadrul acesteia, societate care desfășura „activitate concurențială” cu Romsilva.

16. Cu privire la categoria personalului silvic, Curtea observă că, potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, personalul silvic este format din persoane care au pregătire de specialitate în domeniul silviculturii și care își desfășoară activitatea profesională în domeniul silviculturii, iar, potrivit art. 3 din același act normativ, în exercitarea atribuțiilor de serviciu privind paza fondului forestier, a fondului cinegetic, a fondului piscicol și a ariilor naturale protejate, în constatarea contravențiilor și în aplicarea sancțiunilor corespunzătoare, precum și în constatarea faptelor ce constituie infracțiuni, potrivit legii, personalul silvic care își desfășoară activitatea în entitățile prevăzute la art. 2 lit. a)—f) este investit cu exercițiul autorității publice, în limitele competențelor stabilite de lege. Potrivit art. 1 alin. (2) lit. c) și d) din același act normativ, domeniul silvicultură cuprinde activitățile care au ca obiective administrarea fondului forestier național și asigurarea serviciilor silvice pentru acesta, precum și gestionarea fondului forestier național și a fondului cinegetic național.

17. Curtea reține că dispozițiile criticate — art. 40 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 — fac parte din statutul personalului silvic și instituie o incompatibilitate între calitatea de personal silvic angajat în structurile administratorilor fondului forestier proprietate publică a statului și aceea de proprietar, membru asociat sau de salariat al unei societăți „care desfășoară activitate concurențială”. De asemenea, incompatibilitatea are loc și atunci când membrii de familie (soțul, soția, copiii și părinții soților, care locuiesc și gospodăresc împreună) ai personalului silvic se află

în una dintre situațiile de proprietar sau de membru asociat al unei asemenea societăți.

18. Curtea constată că rațiunea instituirii acestei incompatibilități este necesitatea asigurării îndeplinirii cu obiectivitate de către personalul silvic a atribuțiilor ce le revin potrivit legii, în deplină concordanță cu principiile care stau la baza exercitării funcției și/sau profesiei de către personalul silvic, și anume: legalitate, imparțialitate și obiectivitate, transparență, profesionalism, eficiență și eficacitate, responsabilitate, în conformitate cu art. 37 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

19. În ceea ce privește invocarea art. 1 alin. (5) din Constituție, prin prisma neclarității sintagmei „care desfășoară activitate concurențială”, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative (Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, paragraful 225). În acest sens, Curtea a constatat că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu afectează însă previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013).

20. În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*, paragraful 66, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, sau Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Leempoel & S.A. ED. Cine Revue împotriva Belgiei*, paragraful 59).

21. Curtea Constituțională a mai statuat că principiul securității juridice este instituit, implicit, de art. 1 alin. (5) din Constituție, principiu care exprimă în esență faptul că cetățenii trebuie protejați contra unui pericol care vine chiar din partea dreptului, contra unei insecurități pe care a creat-o dreptul sau pe care acesta riscă s-o creeze, impunând ca legea să fie accesibilă și previzibilă (Decizia nr. 51 din 25 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2012, sau Decizia nr. 240 din 3 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 12 iunie 2020, paragraful 105). Securitatea juridică a persoanei se definește ca un complex de garanții de natură sau cu valențe constituționale inerente statului de drept, în considerarea cărora legiuitorul are obligația constituțională de a asigura atât o stabilitate firească dreptului, cât și valorificarea în condiții optime a drepturilor și a libertăților fundamentale (Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 1 octombrie 2018, paragraful 68).

22. Analizând dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 și ale Legii concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 29 februarie 2016, Curtea observă că acestea nu definesc sintagma „*activitate concurențială*”, astfel că, potrivit jurisprudenței sale, sensul sintagmei trebuie căutat în Dicționarul explicativ al limbii române (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 439 din 21 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 2 noiembrie 2016, paragraful 17).

23. Astfel, potrivit sensului comun, activitatea concurențială este o activitate în care intervine sau poate interveni concurența. În literatura de specialitate, s-a afirmat că, în accepțiunea sa juridică, „concrența este confruntarea dintre agenți economici cu activități similare sau asemănătoare, exercitată în domeniile deschise pieței, pentru câștigarea și conservarea clientelei, în scopul rentabilizării propriei clientele” (a se vedea G. Boroș, *Dreptul concurenței*, București, 1996, p. 5). De asemenea, s-a făcut distincție între noțiunea generică, economică și specifică a concurenței, în funcție de care se definește concurența ca fiind „confruntarea dintre agenții economici cu activități similare sau asemănătoare, exercitată în domeniile deschise pieței, pentru câștigarea și conservarea clientelei, în scopul rentabilizării propriei întreprinderi” (a se vedea O. Căpățână, *Dreptul concurenței comerciale. Concurența onestă*, Ed. Lumina Lex, 1992, p. 82). Potrivit Glosarului de termeni utilizați în politica de concurență și control al concentrărilor în Uniunea Europeană, elaborat de Consiliul Concurenței, concurența este „o situație pe piață, în care vânzătorii unui produs sau serviciu acționează independent, pentru captarea clientelei, pentru a atinge un obiectiv comercial precis, adică un anumit nivel al beneficiilor, al volumului de vânzări și/sau al cotei de piață. Această concurență între întreprinderi poate avea loc în domeniul prețurilor, calității, service-ului sau al unei combinații între acestea, precum și în domeniul altor factori care pot prezenta importanță pentru clienți”. Prin urmare, concurența este caracterizată de similitudinea produselor (mărfuri, servicii, lucrări) pe care operatorii economici le comercializează pe piața respectivă.

24. Incompatibilitatea prevăzută de textul de lege criticat are loc între calitatea de personal silvic angajat în structurile administratorilor fondului forestier proprietate publică a statului și aceea de proprietar, membru asociat sau de salariat al unei societăți „care desfășoară activitate concurențială”, aplicându-se și atunci când un membru al familiei personalului silvic are calitatea de proprietar sau de membru asociat al unei asemenea societăți.

25. Curtea reține că Romsilva are atât calitatea de administrator al fondului forestier proprietate publică a statului, cât și pe cea de operator economic. Astfel, potrivit art. 11 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, „*Fondul forestier proprietate publică a statului se administrează de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, regie autonomă de interes național, aflată sub autoritatea statului, prin autoritatea publică*

centrală care răspunde de silvicultură, Institutul de Cercetări și Amenajări Silvice, care se reorganizează în Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Silvicultură «Marin Drăcea» și de Regia Autonomă «Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat», prin ocolul silvic propriu constituit în condițiile legii”. Art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 229/2009 privind reorganizarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva și aprobarea regulamentului de organizare și funcționare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 16 martie 2009, prevede următoarele: „(1) *Romsilva are ca scop principal gestionarea durabilă și unitară a fondului forestier proprietate publică a statului. (2) Activitatea principală desfășurată de Romsilva este «Silvicultură și alte activități forestiere», clasa CAEN 0210.*”

26. Având în vedere aceste dispoziții care stabilesc cu claritate obiectul de activitate al Romsilva și ținând cont de jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la cerințele de claritate și previzibilitate ale legii, Curtea constată că o persoană interesată — care poate apela, la nevoie, și la sfatul unui specialist — poate să prevadă că activitatea pe care o desfășoară societatea la care este angajat (sau la care un membru al familiei sale este proprietar sau membru asociat) este „concrențială” cu cea desfășurată de Romsilva, adică oferă produse (mărfuri, servicii, lucrări) similare în domeniul silviculturii și al activităților forestiere.

27. Prin urmare, în definirea „*activității concurențiale*”, ca element al incompatibilității prevăzute în art. 40 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, nu este relevantă clasificarea pe care o invocă autorul excepției de neconstituționalitate între concurența loială și cea neloială, clasificare specifică dreptului concurenței, ci ceea ce este esențial este ca societatea (al cărei proprietar, membru asociat sau angajat este și personal silvic) să aibă un obiect de activitate similar cu cel al Romsilva, în domeniul silviculturii și al activităților forestiere.

28. În concluzie, textul de lege criticat este suficient de clar și previzibil, astfel că nu sunt încălcate dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție privind principiul legalității, în componenta privind claritatea legii.

29. Având în vedere acestea, Curtea constată că nici dispozițiile art. 7 paragraful 1 din Convenție nu sunt încălcate prin dispozițiile de lege criticate, textul criticat fiind suficient de clar și previzibil.

30. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție, Curtea reține că acestea nu au incidență în cauza de față, deoarece se referă la prioritatea de aplicare a actelor europene cu caracter obligatoriu față de legile interne. Or, autorul excepției nu a invocat în susținerea acesteia vreo normă europeană cu caracter obligatoriu.

31. În final, cu privire la celelalte critici ale autorului excepției referitoare, în esență, la perioada reținută în actul de acuzare, Curtea reține că acestea reprezintă aspecte de fapt care intră în competența de soluționare a instanței judecătorești, iar nu a Curții Constituționale.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marius Aurelian Pop în Dosarul nr. 2.167/234/2014* al Judecătoriei Odorheiu Secuiesc și constată că dispozițiile art. 40 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Odorheiu Secuiesc și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 martie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 152

din 17 martie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3¹ alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3¹ alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, excepție ridicată de Sindicatul DGMPs Bacău din cadrul Casei Județene de Pensii Bacău în Dosarul nr. 5.812/2/2017 al Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 703D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, prin care s-a constatat neconstituționalitatea prevederilor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia nr. 149 din 22 februarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 5.812/2/2017, **Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3¹ alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015**. Excepția de neconstituționalitate a fost invocată de Sindicatul DGMPs Bacău din cadrul Casei Județene de Pensii Bacău, în cadrul soluționării recursului declarat împotriva unei sentințe civile prin care s-a respins acțiunea reclamanților privind acordarea de drepturi salariale.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale raportat la Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, și la art. 11 alin. (1)

din Legea-cadru nr. 284/2010, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015. În esență, se susține că dezlegarea dată prin Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, este în contradicție cu prevederile constituționale invocate, precum și cu Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție depășindu-și atribuțiile, adăugând la decizia Curții Constituționale și la legile de salarizare.

6. Astfel, prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, paragraful 34, Curtea Constituțională a constatat că, în vederea egalizării prevăzute de art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, „*nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare*”, care trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile/definitive, urmează să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, același grad, aceeași gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, „*din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică*”. Potrivit Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995 privind obligativitatea deciziilor sale pronunțate în cadrul controlului de constituționalitate, puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta. La paragraful 37 din Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, Curtea a stabilit că instituțiile și autoritățile publice urmează să aplice în mod direct prevederile constituționale în privința stabilirii „*nivelului maxim pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, după caz*” al salariului de bază/indemnizației de încadrare, astfel cum a fost constatat prin decizia sa.

7. Însă, prin Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că, în interpretarea dispozițiilor art. 3¹ alin. (1), raportat la art. 3¹ alin. (1³) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare pentru personalul încadrat în direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului se raportează la nivelul aceluiași ordonator de credite căruia îi sunt subordonate financiar, și nu la nivel național. Or, această decizie a Înaltei Curți de Casație și Justiție interpretează o decizie a Curții Constituționale, intrând în contradicție vădită cu ceea ce a stabilit instanța constituțională, respectiv că egalizarea la nivel maxim se face în cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică. De altfel, Curtea Constituțională și-a menținut jurisprudența sa, așa cum reiese din Decizia nr. 443 din 28 iunie 2018, și, astfel, intruziunea nejustificată pe care o face Înalta Curte de Casație și Justiție, depășindu-și în mod vădit atribuțiile pe care le are,

încercând să adauge la o decizie a Curții Constituționale, este neconstituțională, limitând accesul la justiție.

8. Se mai susține că, în jurisprudența sa, Curtea a preluat doctrina dreptului viu, care produce efecte directe în privința determinării conținutului normativ al normei de referință, și anume Constituția, iar, în această privință, Curtea Constituțională este unica autoritate jurisdicțională ce are competența de a realiza o asemenea interpretare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 276 din 10 mai 2016).

9. De asemenea, se susține că s-a încălcat și legea întrucât, prin legile de salarizare, legiuitorul a intenționat să separe familiile ocupaționale și a făcut-o în mod direct, prin dispozițiile cuprinse la art. 11 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010, potrivit căroră clasele de salarizare și coeficienții de ierarhizare pe baza căroră se stabilesc salariile de bază, soldele/salariile de funcție și indemnizațiile lunare de încadrare, sporurile și alte drepturi specifice fiecărui domeniu de activitate corespunzător celor 7 familii ocupaționale de funcții bugetare, precum și pentru personalul din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii sunt prevăzuți în anexele nr. I—VIII la Legea-cadru nr. 284/2010. Autorii excepției arată că anexa nr. I se referă la *Familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație”*, iar funcționarii publici de la două instituții locale (Casa Județeană de Pensii Bacău și Casa de Asigurări de Sănătate Bacău) sunt salariați potrivit anexei nr. I.

10. Se mai arată că, prin prisma articolelor de lege criticate și a Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție, legiuitorul, printr-o lipsă de reglementare coerentă, lasă posibilitatea nașterii unor conflicte de natură instituțională între Înalta Curte de Casație și Justiție și Curtea Constituțională. Nicăieri nu este prevăzută posibilitatea Înaltei Curți de Casație și Justiție de a modifica nu doar interpretarea dată deja de către Curtea Constituțională, ci chiar de a adăuga cu totul la această decizie. În concluzie, se încalcă și dispozițiile art. 1 alin. (4) din Constituție privind separația și echilibrul puterilor în cadrul democrației constituționale.

11. Cu privire la admisibilitatea excepției de neconstituționalitate a dezlegărilor date de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018 se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 206 din 29 aprilie 2013, prin care s-a declarat neconstituțională dezlegarea dată problemelor de drept judecate prin Decizia nr. 8 din 18 octombrie 2010, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite.

12. Referitor la încălcarea art. 16 din Constituție se invocă jurisprudența Curții Constituționale privind principiul egalității în fața legii și se arată că, din moment ce situația juridică a personalului bugetar de același grad, aceeași gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii este identică, în cadrul aceleiași familii ocupaționale, atunci și tratamentul juridic aplicabil — salariul de bază/indemnizația de încadrare — trebuie să fie același, nefiind permis, spre exemplu, ca funcționarii publici de același grad, aceeași gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii, încadrați și salariați pe aceeași grilă din anexa nr. I la Legea-cadru nr. 284/2010, să aibă indemnizații de încadrare și salarii diferite.

13. În final, se arată că, pe de-o parte, s-au încălcat și dispozițiile art. 147 alin. (4) din Constituție, deoarece hotărârile Curții Constituționale sunt definitive și general obligatorii, aceasta presupunând că sunt obligatorii inclusiv pentru Înalta Curte de Casație și Justiție, iar, pe de altă parte, Decizia nr. 49

din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, anulează voința legiuitorului și rațiunea esențială a edictării actului normativ respectiv, astfel cum sunt precizate în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016.

14. **Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** nu și-a exprimat opinia asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum este menționat în dispozitivul actului de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 923 din 11 decembrie 2015, dispoziții introduse prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea și completarea unor acte normative și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 673 din 31 august 2016, care au următorul cuprins: *„În aplicarea prevederilor alin. (1), pentru stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, se iau în considerare numai drepturile salariale prevăzute în actele normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești.”*

19. Prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 sunt neconstituționale.

20. Prin Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 2 octombrie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit următoarele: *„În interpretarea dispozițiilor art. 3¹ alin. (1), raportat la art. 3¹ alin. (1³) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, în forma modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului*

nr. 43/2016, stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare pentru personalul încadrat în direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului se raportează la nivelul aceluiași ordonator de credite căruia îi sunt subordonate financiar, și nu la nivel național.”

21. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3)—(5) privind caracterul statului român, principiul separației și echilibrului puterilor în stat și principiul legalității, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul criticat prevede, referitor la salarizarea personalului bugetar, că la egalizarea la nivel maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești.

23. Prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, precitată, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 sunt neconstituționale. Prin aceeași decizie, Curtea a respins, ca nefundată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (13) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, care defineau sintagma „*instituție sau autoritate publică*” drept „*acea instituție sau autoritate publică cu personalitate juridică care are patrimoniu propriu, buget propriu de venituri și cheltuieli, conduce contabilitate proprie, iar conducătorul acesteia are calitatea de ordonator de credite. În cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare*

se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate.”

24. Ulterior, prin Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că, în interpretarea dispozițiilor art. 31 alin. (1), raportat la art. 31 alin. (13) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare pentru personalul încadrat în direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului se raportează la nivelul aceluiași ordonator de credite căruia îi sunt subordonate financiar, și nu la nivel național.

25. Prin urmare, prin decizia la care se raportează autorul excepției de neconstituționalitate, Înalta Curte de Casație și Justiție a interpretat alte texte de lege [art. 31 alin. (1), raportat la art. 31 alin. (13) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015] decât textul ce formează obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate [art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015].

26. Cu privire la textul legal ce formează obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, Curtea Constituțională a constatat deja că acesta este neconstituțional, prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, precitată.

27. Având în vedere că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*” și ținând cont de data sesizării Curții Constituționale prin Decizia nr. 149 din 22 februarie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, deci ulterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei nr. 794 din 15 decembrie 2016, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 este inadmisibilă.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, excepție ridicată de Sindicatul DGMPȘ Bacău din cadrul Casei Județene de Pensii Bacău în Dosarul nr. 5.812/2/2017 al Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 martie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE**

pentru aprobarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova privind aspectele tehnice, financiare, juridice și organizatorice referitoare la consolidarea podului rutier de frontieră între cele două state, peste râul Prut, între localitățile Galați (România) — Giurgiulești (Republica Moldova), semnat la Chișinău la 11 februarie 2022

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova privind aspectele tehnice, financiare, juridice și organizatorice referitoare la consolidarea podului rutier de frontieră între cele două state, peste râul Prut, între localitățile Galați (România) — Giurgiulești (Republica Moldova), semnat la Chișinău la 11 februarie 2022.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul
transporturilor și infrastructurii,

Sorin Mihai Grindeanu

Ministrul finanțelor,

Adrian Căciu

Ministrul afacerilor interne,

Lucian Nicolae Bode

Ministrul afacerilor externe,

Bogdan Lucian Aurescu

București, 16 iunie 2022.

Nr. 780.

A C O R D

între Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova privind aspectele tehnice, financiare, juridice și organizatorice referitoare la consolidarea podului rutier de frontieră între cele două state, peste râul Prut, între localitățile Galați (România) — Giurgiulești (Republica Moldova)

Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova, în calitate de părți contractante, recunoscând relațiile de prietenie, cooperare și vecinătate existente între cele două state, dorind promovarea reciprocă și consolidarea în continuare a relațiilor reciproce de bună vecinătate și prietenie, precum și extinderea cooperării în domeniul relațiilor economice bilaterale, comerțului internațional, turismului și transporturilor, intenționând în mod deosebit să creeze condițiile necesare pentru un trafic internațional și bilateral rutier fluent în zona comună a frontierei de stat,

ținând cont de legislația Uniunii Europene privind dezvoltarea infrastructurii rutiere și de necesitatea asigurării condițiilor pentru o dezvoltare durabilă, prin aceasta urmărindu-se diminuarea influențelor negative asupra mediului și creșterea fluidizării și siguranței traficului rutier,

luând în considerare tratatele internaționale dintre cele două state,
au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1**Definiții**

În înțelesul prezentului acord:

a) *teritoriul statului părții contractante* — înseamnă teritoriul României și, respectiv, teritoriul Republicii Moldova;

b) *părți contractante* — înseamnă Guvernul României și, respectiv, Guvernul Republicii Moldova;

c) *pod propriu-zis* — înseamnă podul rutier însuși, fără rampele de acces, amplasat între cele două maluri ale râului Prut între localitățile Galați (RO) — Giurgiulești (MD);

d) *obiectiv* — înseamnă podul propriu-zis împreună cu rampele de acces amplasate pe teritoriul fiecărui stat al părții contractante, inclusiv alte dispozitive și semnalizări.

ARTICOLUL 2

Domeniul de aplicare

(1) Părțile contractante convin să consolideze obiectivul cu respectarea parametrilor care să confere siguranță și securitate traficului rutier, conform celor stabilite de autoritățile părților contractante, și care să interconecteze infrastructurile rutiere între cele două state, pe aliniamentul următoarelor drumuri:

— pe teritoriul României: DN2B la km 149+841 la Galați—frontiera de stat;

— pe teritoriul Republicii Moldova: M3 Chișinău—Comrat—Giurgiulești—frontiera cu România.

(2) Părțile contractante consolidează obiectivul în conformitate cu legislațiile lor naționale.

ARTICOLUL 3

Trecerea frontierei de stat

În situația în care se impune trecerea frontierei de stat:

(1) Autoritățile competente din ambele state vor transmite către șefii punctelor de trecere a frontierei (Galați rutier — România și Giurgiulești — Republica Moldova), înainte de începerea lucrărilor, listele cu personalul care va executa lucrările, inclusiv seria și numărul documentelor cu care acesta se va identifica.

(2) Atunci când, pentru executarea lucrărilor de consolidare, se impune trecerea liniei de frontieră de către personalul uneia dintre părți pe teritoriul statului celeilalte părți, vor fi informați șefii punctelor de trecere a frontierei, în vederea monitorizării activităților.

(3) În situația în care este necesară intrarea pe teritoriul României sau pe teritoriul Republicii Moldova a personalului celeilalte părți, controlul de frontieră se va efectua cu respectarea reglementărilor în vigoare privind condițiile de călătorie a cetățenilor celor două state.

ARTICOLUL 4

Lucrări de consolidare

Se vor efectua lucrări asupra obiectivului, ce conduc la creșterea siguranței în exploatare și prelungirea duratei de viață, în parametri funcționali normali, și menținerea continuării și fluidizării traficului între cele două state, respectiv:

a) lucrări pe pod:

— la suprastructură: consolidarea tălpilor superioare ale grinzilor cu zăbrele; vopsirea tablierului metalic; tratarea cu mortare speciale a întregii suprafețe a intradosului plăcii din beton armat;

— la infrastructură: curățarea banchetei cuzineților de la culei și pile; curățarea de rugină a aparatelor de reazem și ungerea cu vasilină a rulourilor; reparații cu mortare și betoane speciale;

— la calea podului și elementele aferente: desfacerea căii și a trotuarelor podului; execuția noilor straturi ale căii podului; montarea parapetelor de siguranță; recondiționarea/înlocuirea parapetului pietonal; montarea dispozitivelor performante de acoperire a rosturilor de dilatație; montarea gurilor de scurgere;

b) lucrări la racordările cu terasamente: se vor reface terasamentele rampelor și acostamentele pentru racordarea corespunzătoare cu trotuarele podului;

c) lucrări în albia râului: curățarea albiei râului pe o zonă de minimum 100 m de fiecare parte a podului de vegetație; protecția malurilor râului pe zona pe care a fost curățată;

d) alte lucrări, după caz.

ARTICOLUL 5

Fluidizarea traficului

Părțile contractante vor adopta, pe toată perioada de derulare a lucrărilor, măsuri menite să continue fluidizarea traficului de-a lungul infrastructurii rutiere de acces de pe teritoriul statului lor.

ARTICOLUL 6

Finanțarea proiectului

Finanțarea lucrărilor de consolidare a obiectivului se va asigura de la bugetul de stat al României în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, precum și din alte surse legal constituite conform programelor de investiții publice aprobate de partea română.

ARTICOLUL 7

Protecția mediului

În vederea consolidării obiectivului, părțile contractante se vor asigura că sunt respectate prevederile naționale și internaționale în domeniul protecției mediului, inclusiv în ceea ce privește evaluarea impactului asupra mediului, protecția apelor râului Prut, precum și protecția habitatelor și speciilor.

ARTICOLUL 8

Autorități competente

(1) Autoritățile competente ale statelor părților contractante pentru implementarea prezentului acord sunt Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, Ministerul Afacerilor Interne prin Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, Ministerul Finanțelor și Direcția Generală a Vămirilor din România și, respectiv, Ministerul Infrastructurii și Dezvoltării Regionale, Ministerul Afacerilor Interne și Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, Ministerul Finanțelor și Serviciul Vamal din Republica Moldova.

(2) Părțile contractante își vor notifica reciproc orice modificare privind denumirea autorității competente naționale.

ARTICOLUL 9

Comisia mixtă

(1) Părțile contractante vor stabili o comisie mixtă compusă din reprezentanții autorităților competente și ai altor autorități responsabile în implementarea prezentului acord.

(2) Comisia mixtă va avea ca scop coordonarea tuturor activităților referitoare la consolidarea obiectivului.

(3) Comisia mixtă va avea 2 copreședinți la nivel de secretar de stat al autorității competente din România și, respectiv, secretar de stat al autorității competente din Republica Moldova.

(4) Comisia mixtă va adopta regulile sale de procedură.

(5) În vederea facilitării activității sale și pentru a rezolva în mod eficient problemele specifice, Comisia mixtă poate, dacă se consideră necesar, să înființeze grupuri de lucru mixte, compuse din membrii săi și alți specialiști.

(6) La ședințele Comisiei mixte pot fi invitați să ia parte reprezentanți ai Comisiei Europene și ai altor organisme implicate.

(7) Membrii Comisiei mixte și altor persoane autorizate li se va garanta accesul liber la obiectiv.

(8) Comisia mixtă se va întruni în mod regulat, anual, alternativ în România și în Republica Moldova și în mod extraordinar, ori de câte ori este nevoie, la cererea scrisă a oricărei părți contractante.

(9) Autoritatea competentă pe teritoriul statului căruia se organizează ședințele Comisiei mixte, respectiv ședințele grupurilor de lucru mixte va suporta cheltuielile referitoare la organizarea acestor ședințe.

(10) Fiecare instituție implicată în activitățile Comisiei mixte, respectiv ședințele grupurilor de lucru mixte, menționate la alineatul (9) al prezentului articol, va fi responsabilă pentru acoperirea cheltuielilor de cazare, de transport și diurnă pentru reprezentanții săi.

ARTICOLUL 10

Reprezentanți autorizați

În scopul punerii în aplicare a prezentului acord în vederea asigurării accesului la obiectiv pe durata derulării lucrărilor de consolidare, fiecare parte contractantă va prezenta celeilalte părți contractante o listă cu reprezentanții săi autorizați.

ARTICOLUL 11

Divergențe

Orice divergențe privind interpretarea și/sau punerea în aplicare a prezentului acord vor fi soluționate de Comisia mixtă. În cazul în care Comisia mixtă nu poate soluționa divergențele apărute, acestea vor fi soluționate prin consultări între părțile contractante, pe cale diplomatică.

ARTICOLUL 12

Intrarea în vigoare, amendarea și încetarea acordului

(1) Părțile contractante încheie prezentul acord pe termen nedeterminat.

(2) Prezentul acord se aplică provizoriu de la data semnării și va intra în vigoare la data ultimei notificări prin care părțile contractante se informează reciproc cu privire la îndeplinirea procedurilor prevăzute de legislațiile lor naționale.

(3) Prezentul acord poate fi modificat sau completat prin acordul scris al celor două părți contractante. Protocoalele de modificare vor intra în vigoare la data semnării.

(4) Prezentul acord poate fi denunțat oricând de oricare parte contractantă prin transmiterea, pe cale diplomatică, a unei notificări în acest sens. În acest caz, acordul își încetează valabilitatea în termen de 6 (șase) luni de la primirea notificării privind denunțarea.

Drept care subsemnații, deplin împuterniciți de către guvernele lor respective, au semnat prezentul acord.
Semnat la Chișinău la 11 februarie 2022, în două exemplare originale în limba română.

Pentru Guvernul României,
Bogdan Lucian Aurescu,
ministrul afacerilor externe

Pentru Guvernul Republicii Moldova,
Andrei Spănu,
ministrul infrastructurii și dezvoltării regionale

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

